

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Roman Sądej

w sprawie **R. G.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 września 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 26 lutego 2015 r. zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 września 2014 r.

na podstawie art. 542 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. – Kancelaria Adwokacka kwotę 1390 zł i 26 gr. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną w postępowaniu wznowieniowym i zwrotu poniesionych wydatków,

3. zwolnić wnioskodawcę od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 24 września 2014r. w sprawie V K .../13 wnioskodawca R. G. został uznany za winnego popełnienia czynów

zakwalifikowanych z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz z art. 200§1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 26 lutego 2015r. w sprawie II AKa .../15 zmienił powyższe orzeczenie w zakresie ustalenia kosztów adwokackich, a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 listopada 2015r. w sprawie IV KK 231/15 oddalił kasację wniesioną przez obrońcę skazanego uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Wnioskodawca oparł swój wniosek o wznowienie postępowania w sprawie na przesłance z art. 540§1 pkt 2 a k.p.k. wywodząc, że w sprawie ujawniły się nowe dowody, które nie były znane sądom rozpoznającym sprawę, a wskazujące na to, że skazany mógł nie popełnić przypisanego mu zabójstwa, ewentualnie mógł dokonać tego we współdziałaniu, co mogłoby prowadzić do obniżenia wymierzonej mu kary.

Dowodami tymi miałyby być zeznania [...] oraz dołączona do wniosku dokumentacja fotograficzna.

Podnosząc powyższe obrońca skazanego wniósł o:

- wznowienie postępowania,
- uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i zmienionego nim wyroku Sądu Okręgowego,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu,

W odpowiedzi prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania sporządzony przez obrońcę R. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawową kwestią, od której należy rozpocząć rozważania nad niniejszą sprawą, jest wskazanie, że nie ma racji obrońca wnioskodawcy podnosząc wielokrotnie, że postępowanie dowodowe prowadzone w niniejszej sprawie miało charakter poszlakowy. Przypomnieć bowiem wypada, że skazany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuconego mu zabójstwa i szczegółowo opisał okoliczności jego popełnienia. Miało to miejsce podczas pierwszego przesłuchania w dniu 18 sierpnia 2012r., na posiedzeniu aresztowym w tym samym dniu, podczas kolejnego przesłuchania, a także wizji lokalnej z jego udziałem w dniu 23 sierpnia 2012r. Wyjaśnienia te znalazły całkowite potwierdzenie w przeprowadzonych oględzinach, wizji i wydanych przez biegłych opiniach, zeznaniach N. R., czy uzyskanych bilingach telefonicznych.

Następnie, słuchany na rozprawie, R. G. zmienił swoje wyjaśnienia i wskazał na sprawstwo innych mężczyzn – M. C. oraz jego trzech kolegów [...].

Jak wynika z powyższego, wersja wskazująca na dokonanie przypisanego skazanemu zabójstwa przez inne osoby, była znana Sądom rozpoznającym sprawę, została przeanalizowana i szczegółowo omówiona w uzasadnieniach wyroków.

Rzecz zatem sprowadza się nie do tego, czy istnieje możliwość ustalenia osób, które nazywane są w swoim środowisku jako M., S., M. czy T., lecz czy istnieją jakiegokolwiek nowe dowody, które wskazywałyby na to, że osoby te dopuściły się czynu, za który skazany został R.G.

Stanowczo stwierdzić należy, że obrona nie przedstawiła w swym wniosku jakichkolwiek dowodów o takim charakterze.

Podobnie ocenić należy informacje o dowodach wskazujących na to, że to M. C. mógł być nazywany „M”.

Również i ta kwestia była znana i badana przez Sądy obu instancji. Obrona składając wnioski w tym zakresie całkowicie pomija okoliczność, że dla

rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma większego znaczenia, jak był nazywany M. C. oraz czy posiadał skuter. Istotne jest bowiem to, że jak zeznała N. R. rozpoznała ona skazanego i to jego nazywała „M”. Nie ma zatem istotniejszego znaczenia to, czy istniała jakaś inna osoba, która na portalach społecznościowych używała takiego pseudonimu, skoro świadek wprost wskazała kogo ona określała jako „M,” i że był to skazany.

Również zatem ta część argumentacji wnioskodawcy nie dostarcza przesłanek do podjęcia decyzji o wznowieniu postępowania.

Na koniec, zgodzić należy się z argumentacją prokuratora przedstawioną w odpowiedzi na wniosek w ślad za tezą Sądu Najwyższego zawartą w uzasadnieniu postanowienia w sprawie IV KO 46/14, że obowiązkiem autora wniosku składanego w postępowaniu wznowieniowym jest wskazanie „konkretnych nowych faktów lub dowodów, które w wysokim stopniu uprawdopodobniają, że doszło do pomyłki sądowej. Nie wystarczy zatem samo powoływanie się przez autora wniosku na nowy fakt czy dowód, ale powinien on przedstawić co najmniej tzw. dowód swobodny, na przykład pisemne oświadczenie określonej osoby, świadczący o błędności skazania”.

Całkowicie zaś niedopuszczalna na etapie postępowania wznowieniowego jest polemika z argumentacją Sądów rozpoznających sprawę, co czyni obrona w końcowej części uzasadnienia swego wniosku. Możliwość tego typu działań kończy się bowiem wraz z wydaniem prawomocnego wyroku w sprawie.

Mając na względzie omówione wyżej okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku.

Mając na uwadze sytuację materialną skazanego orzeczono o zwolnieniu go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.

O wynagrodzeniu za obronę świadczoną z urzędu w tym postępowaniu orzeczono na podstawie §17 ust 4. pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1801) uwzględniając znaczny nakład pracy obrońcy.

Koszty obrony z urzędu podwyższono na podstawie art. §2 pkt 2 cytowanego powyżej rozporządzenia o niezbędne i udokumentowane wydatki, których wykaz adwokat dołączył do wniosku.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc